

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem Mgr. Petrem Sedlákem, Ph.D. ve věci

žalobce: J. H.,
bytem
zastoupený advokátem Mgr. Jaroslavem Topolem
sídlem Na Zlatnici 301/2, 147 00 Praha 4

proti
žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje,**
sídlem Žerotínovo náměstí 449/3, 601 82 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 6. 2017, č. j. JMK 93506/2017, sp. zn. S-JMK 42664/2017/OD/Př,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje ze dne 26. 6. 2017, č. j. JMK 93506/2017, sp. zn. S-JMK 42664/2017/OD/Př **se z r u š u j e** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **j e p o v i n e n** nahradit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 15.342 Kč k rukám právního zástupce žalobce Mgr. Jaroslava Topola, advokáta se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

1. Žalobce se žalobou podanou u Krajského soudu v Brně dne 24. 8. 2017 domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 6. 2017, č. j. JMK 93506/2017, sp. zn. S-JMK 42664/2017/OD/Př, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, Magistrátu města Brna ze dne 31. 1. 2017, č. j. ODSČ-36744/16-98, sp. zn. ODSČ-36744/16-SOB/V, dle kterého spáchal žalobce celkem pět správních deliktů provozovatele vozidla, a za tyto delikty mu byla uložena pokuta.
2. Proti napadenému rozhodnutí brojil žalobce následujícími námitkami. Předně poukázal na to, že uložená pokuta je nezákonná, a její výměra nepřezkoumatelná, a to zejména z toho důvodu, že správní orgán při svých úvahách o výměře pokuty zohlednil pouze souběh pěti správních deliktů, a zcela tak přehlédl zákonná kritéria dle § 125e odst. 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (dále též silniční zákon, nebo zákon o silničním provozu). Dále je dle žalobce rozhodnutí prvního stupně nepřezkoumatelné proto, že správní orgán žádným způsobem nepopsal svou rozhodovací praxi v obdobných případech.
3. Žalobce dále namítal, že rozhodnutí prvního stupně je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů i proto, že není odůvodněno, jakým způsobem bylo provedeno hodnocení důkazů, a jakým způsobem došlo k právnímu posouzení zjištěných skutečností. Není např. zřejmé, jak správní orgán dovodil, že fotodokumentace ohledně všech správních deliktů potvrzuje oznámení přestupku. Obdobně není z odůvodnění zřejmé ani to, jak správní orgán dovodil, že fotodokumentace byla pořízena s určitým (byť minimálním) časovým odstupem, zda to dovozoval z oznámení přestupku, nebo z datace fotografií. Rovněž zastával názor, že nebylo prokázáno porušení § 39 odst. 5 silničního zákona a nebylo prokázáno, že se vozidlo žalobce nacházelo v pěší zóně. Řidič vozidla přitom žalobci tvrdí, že si neuvědomuje, že by se jednalo o pěší zónu. Dále žalobce namítá, že správní orgán rovněž nijak neprokázal a ani neřešil, zda značka, která měla stanovovat pěší zónu, byla na dané místo stanovena v souladu s § 77 odst. 5 silničního zákona příslušným orgánem opatřením obecné povahy. Podle žalobce správní orgán dále nijak neodůvodnil a ani neprokázal závěr, že údajné porušení pravidel nemělo za následek dopravní nehodu. Stejně tak brojil proti tomu, že správní orgán pouze konstatoval, že se jednalo o stání nebo o zastavení, aniž se jakkoliv zabýval definičními znaky těchto pojmů podle § 2 písm. n), o) silničního zákona, nebo aniž by alespoň toto ustanovení zmínil ve svém rozhodnutí. Dále namítl, že nebylo neprokázáno, že by se v případě skutků ze dne 28. 5. 2015 a dne 14. 10. 2015 skutečně jednalo o stání, neboť správní orgán podle odůvodnění rozhodnutí prvního stupně disponuje toliko fotografiemi pořízenými v rozmezí 4 či 5 minut (tvrzení řidiče žalobcova vozidla, že na daných místech pouze zastavil, neboť musel ve všech případech na daném místě zastavit kvůli tomu, aby mohl doprovodit nemohoucí osobu). Nepřezkoumatelný i závěr o materiální stránce správních deliktů, že se v daném případě nevyskytly okolnosti snižující významně škodlivost údajného deliktu. Podle názoru žalobce by se pak měl správní orgán při úvahách o materiální stránce zabývat konkrétními okolnostmi. Správní orgán rovněž nijak neodůvodnil ani závěr, že vozidlo žalobce zastavilo do 5 m od křižovatky, neodůvodnil obsah pojmu křižovatka a hranice křižovatky podle silničního zákona a tyto pojmy neaplikovat na předmětné místo. A neodůvodnil,

jak dospěl k závěru, že vozidlo žalobce se nacházelo do 5 m od hranic křižovatky. Správní orgán také nijak neodůvodnil závěr, že údajné správní delikty jsou projednatelné v blokovém řízení a že údajné porušení pravidel vykazuje znaky přestupku. Žalobce rovněž poukazoval na to, že výrok a odůvodnění rozhodnutí prvního stupně je vnitřně rozporné, neboť ačkoliv podle výroku II. je žalobci kladeno za vinu porušení § 27 odst. 1 písm. d) silničního zákona, v odůvodnění správní orgán k tomuto uvádí, že došlo k zastavení na chodníku. Dále v odůvodnění pak správní orgán uvádí, že ve stejný čas vozidlo žalobce zastavilo ve vzdálenosti menší jak 5 m od křižovatky.

4. Ve vztahu k formulaci výroku brojil žalobce proti tomu, že výrok rozhodnutí prvního stupně je v rozporu s § 68 odst. 2 zákona 500/2004 Sb., správního řádu, neboť neobsahuje všechna ustanovení, podle kterých bylo rozhodováno, zejm. ustanovení § 125e odst. 2 silničního zákona (toto ustanovení nadto absentuje zcela i v odůvodnění). Dále, že ve výroku je toliko odkaz na § 10 silničního zákona, přitom toto ustanovení obsahuje pět odstavců, kdy každý obsahuje velmi rozdílné povinnosti; že popis skutku ve výroku neumožňuje subsumpci, neboť skutek je popsán zcela nedostatečně. Popis konkrétního jednání, kterým mělo dojít k porušení těchto ustanovení, ve výroku zcela absentuje; a že z výroku nelze dovodit, zda mělo údajné porušení pravidel za následek dopravní nehodu či nikoliv. Žalobce namítal též to, že z výroku není zřejmé, kdy a kde mělo k údajným správním deliktům dojít, neboť z výroku vyplývá toliko údaj o čase a místě, kde a kdy se Městská policie Brno o spáchání údajných správních deliktů dozvěděla. Podle něj správní orgán překročil svou pravomoc, pokud mu výrokem závazně určil, že pokutu a náklady řízení musí uhradit na účet správního orgánu.
5. Nedostatky skutkové a právní kvalifikace, kterými trpí výrok, trpělo i oznámení o zahájení řízení (příkaz).
6. Žalobce také namítal, že správní orgán postupoval v rozporu s § 125g odst. 2 silničního zákona, neboť nevedl společné řízení o všech sbíhajících se správních deliktech, a za tyto v rozporu s § 125g odst. 3 téhož zákona neuložil společnou pokutu, při které by zohlednil absorpční zásadu. Je sice pravdou, že správní orgán řízení o 32 správních deliktech žalobce zastavil, nicméně zůstává přes 20 správních deliktů (žalobce pouze odhaduje), o kterých měl správní orgán také vést společné řízení a uložit společnou pokutu. To bude prokázáno navrženým dokazováním.
7. Rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je podle žalobce nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost, neboť správní orgán na jednu stranu uvádí, že rozhoduje na základě silničního zákona účinného v době spáchání údajného správního deliktu, nicméně současně uvádí, že rozhoduje na základě silničního zákona účinného do 19. 2. 2016. K tomu žalobce namítá, že ke spáchání správního deliktu mělo dojít dne 14. 7. 2015. Dne 31. 12. 2015 nabyl účinnosti zákon č. 268/2015 Sb., kterým byl silniční zákon novelizován. Z odůvodnění lze tedy dovodit, že správní orgán rozhodoval na základě znění silničního zákona ve znění novely č. 268/2015 Sb., současně však správní orgán v odůvodnění uvádí, že novější právní úpravu na případ žalobce neaplikoval.

8. Žalobce rovněž namítal, že obě napadená rozhodnutí jsou nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů, neboť se zjevně jedná pouze o mechanicky vyplněné šablony, a nikoliv o výsledek myšlenkové činnosti.
9. Samotná skutková podstata správního deliktu provozovatele vozidla, a především pak povinnost stanovená v § 10 odst. 3 silničního zákona, je podle něj v rozporu s Ústavou, ústavními principy a základními právy.
10. Závěrem tvrdil, že v důsledku nezákonně stanovené příliš krátké legisvakanční lhůty se v době od 1. 7. 2017 do 13. 7. 2017 vyžadovalo pro spáchání přestupku dle § 125f zákona o silničním provozu zavinění alespoň ve formě nedbalosti, a to s ohledem na nezákonnost stanovení legisvakanční lhůty zákona č. 183/2017 Sb. a čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod. V této souvislosti namítl, že údajný správní delikt zavinil, neboť učinil vše fakticky možné k tomu, aby porušení silničního zákona jeho vozidlem, a údajnému porušení zákona nijak zabránit nemohl, a nejednal tedy ani v nedbalosti nevědomé, neboť mohl legitimně očekávat, že osoba, které vozidlo přenechal, svůj slib neporušit právní normy dodrží.
11. Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 4. 10. 2017 navrhl zamítnutí žaloby. Konstatoval, že žalobce podal blanketní odvolání a s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 4. 2015, č. j. 2 As 215/2014-43, uvedl, že účastník správního řízení nemůže svou liknavost zhojit až v soudním řízení. Žalovaný přezkoumal rozhodnutí správního orgánu prvního stupně v rozsahu zákonem určeným pro blanketní odvolání a podle žalovaného nelze nyní v soudním řízení posoudit důvodnost námitek zpochybňujících zjištěný skutkový stav, které byly účelově uplatněny až v řízení před soudem. Následně podrobně vyjádřil k jednotlivým žalobním námitkám s tím, že závěrem konstatoval, že žaloba není důvodná a napadené rozhodnutí vychází ze spolehlivě zjištěného skutkového stavu.
12. Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první, s.ř.s.), jakož i řízení předcházející jeho vydání, a po nařízeném jednání rozhodl, že žaloba je důvodná. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).
13. Při nařízeném jednání setrvali účastníci na svých stanoviscích. Zdejší soud po provedeném jednání a zhodnocení skutečností, které jsou obsahem správního spisu, dospěl k závěru, že rozhodnutí správních orgánů částečně nemají oporu v obsahu správního spisu a částečně jsou v rozporu se zákonem.
14. Přestupková jednání, která byla základem pro závěry o spáchání správních deliktů provozovatele vozidla, lze rozdělit do tří skupin.
15. Za první – neoprávněné zastavení na – hodnocené jako neoprávněné zastavení v křižovatce.

16. Za druhé – neoprávněné stání na – hodnocené jako neoprávněné stání v pěší zóně.
17. Za třetí – neoprávněné stání na – hodnocené jako neoprávněné stání v pěší zóně.
18. K prokázání všech těchto deliktů byla použita fotodokumentaci z místa spáchání přestupkových jednání a jeden mapový podklad zobrazující adresu
19. Z fotodokumentace k přestupkovému jednání na je přiložena fotografie (na základě místní znalosti soudu) z ústí ulice, která zachycuje značku pěší zóny. Za touto značkou je mimo jiné vidět i začátek, což vyplývá při srovnání této fotografie a mapového podkladu ze správního spisu, na kterých obou lze vidět budovu Reiffeisen bank na rohu a ulice
20. Nejprve k přestupkovým jednáním na V případě všech tří přestupkových jednání správní orgán prvního stupně stručně konstatoval, že fotografie, které byly součástí oznámení o přestupku, „*potvrzují skutečnosti uvedené v oznámení a průkazně dokumentují předmětné vozidlo stojící na v*“ Se správním orgánem lze jistě souhlasit v tom, že fotografie dokumentují vozidlo žalobce, nicméně soud již nemůže souhlasit s tím, že by tyto fotografie potvrzovaly skutečnosti uvedené v oznámení o přestupku.
21. Jakkoliv soud obecně akceptuje to, že správní orgány nedefinují hranici křižovatky tam, kde je z fotografií jasně patrné, kde se nachází hranice křižovatky ve smyslu ustanovení § 2 písm. x) zákona o silničním provozu, v nyní posuzované věci považuje soud nevymezení hranice křižovatky na pochybení správního orgánu.
22. Ze všech fotografií zachycujících zastavení na je zřejmé, že se jedná o prostor se sníženými obrubníky, na kterých ale není patrný začátek zakřivení vozovky. Toto místo není patrné ani z mapového podkladu, který je součástí správního spisu. Nadto ze všech fotografií (vč. mapového podkladu) vyplývá, že po pravé straně ve směru jízdy na ulici na parkují vozidla. Není tedy vůbec patrné, zda je nebo není v daném místě povolené parkování vozidel, případně kam až je parkování povolené.
23. Za této procesní situace nelze z obsahu rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, ani z rozhodnutí žalovaného dovodit, jak oba správní orgány dospěly k závěru, že vozidlo žalobce stálo v místě v rozporu s ustanovení § 27 odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu.
24. Zároveň z obsahu rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, ani z rozhodnutí žalovaného nelze dovodit, zda se správní orgány zabývaly tím, zda se v případě zastavení na jednalo o jednočinný nestejnorodý souběh jednání řidiče vozidla s přestupkovým jednáním dle ustanovení § 39 odst. 5 zákona o silničním provozu, neboť jestliže považují správní orgány za prokázané, že parkováním na došlo k porušení ustanovení § 39 odst. 5 zákona o silničním provozu, pak lze mít důvodně za to, že i parkování na může být porušením téhož ustanovení § 39 odst. 5. Právní kvalifikace jednání řidiče

vozidla žalobce je bezpochyby podstatnou náležitostí jak zahájení řízení, tak i samotného rozhodnutí správních orgánů, neboť i skrze ni je zajišťována ochrana ve smyslu zásady *ne bis in idem*. Ve vztahu k žalobci se proto měl správní orgán zabývat i tím, zda mohlo nebo nemohlo jednáním řidiče dojít k uvedenému jednočinnému nestejnorodému souběhu jmenovaných přestupkových jednání.

25. V případě přestupkového jednání, ke kterému mělo dojít na, odůvodnil svůj závěr správní orgán tím, že fotografie „*potvrzují skutečnosti uvedené v oznámení a průkazně dokumentují předmětné vozidlo stojící na v, a dále skutečnost, že se jedná o pěší zónu.*“
26. Soudu není zřejmé, jak pouze z fotografií, které jsou součástí správního spisu, správní orgán prvního stupně dovedl, že se jedná o místo – Z fotografií je patrné pouze to, že motorové vozidlo RZ: bylo odstaveno před budovou Českomoravské stavební spořitelny. Ze správního spisu nijak nevyplývá, že se jedná o adresu
27. S hodnocením stání na nutně souvisí i hodnocení tvrzeného neoprávněného stání na Soud musí přitakat žalobci, že z napadeného rozhodnutí není vůbec patrné, jak dospěl správní orgán prvního stupně ke svým závěrům. Správní orgán prvního stupně ve svém rozhodnutí konstatuje, že fotografie „*průkazně dokumentují předmětné vozidlo stojící na v*“ Při srovnání fotografií, které jsou obsahem správního spisu, ale dospěl soud k závěru, že vozidlo tov. zn., RZ:, stojí jak v případě přestupkového jednání ze dne 28. 5. 2015 (.....), tak v případě přestupkového jednání ze dne 14. 10. 2015 (.....) před jednou a toutéž budovou Českomoravské stavební spořitelny.
28. Soudu proto z rozhodnutí správních orgánů vůbec není zřejmé, jak mohly dovést, že vozidlo žalobce jednou parkovalo na a podruhé na, ačkoliv vždy na základě fotodokumentace obsažené ve správním spise parkovalo před stejnou budovou.
29. S uvedeným souvisí i hodnocení prokázání stání v pěší zóně mimo vymezené parkoviště. V případě parkování na Kapucínském náměstí 8 lze odvodit, že se nachází za značkou pěší zóna umístěnou v ústí ulice, neboť z obsahu správního spisu vyplývá, že na křižovatce ulice a není umístěna značka ukončující pěší zónu. Nicméně ani tato skutečnost není postavena najisto. V případě parkování na soud, jak výše uvedl, nemá za prokázané, že vozidlo na parkovalo, a pokud ano, tak nemá vůbec za prokázané, že se na nachází pěší zóna ani to, že by před budovou nebylo povoleno stání. O pěší zóně na a místech pro parkování na nejsou ve správním spise žádné důkazy.
30. Zároveň ale v případech obou parkování jak na, tak případně i na neshledal soud v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ani v napadeném rozhodnutí důvody, ze kterých dospěly správní orgány k závěru, že řidič žalobcova vozu na daném místě stál.
31. V případě přestupkového jednání na je fotodokumentace pořízena v rozmezí sedmi minut mezi 12:48 a 12:55 hodin. V případě tvrzeného přestupkového jednání na je fotodokumentace pořízena v rozmezí dokonce čtyř minut mezi 14:40 a 14:44 hodin.

32. Podle ustanovení § 2 písm. n) zákona o silničním provozu stát znamená uvést vozidlo do klidu nad dobu dovolenou pro zastavení a podle ustanovení § 2 písm. o) téhož zákona zastavit znamená uvést vozidlo do klidu na dobu nezbytně nutnou k neprodlenému nastoupení nebo vystoupení přepravovaných osob anebo k neprodlenému naložení nebo složení nákladu.
33. Správní orgány nijak neuvedly, na základě jakých podkladů dospěly k závěru, že se v případě fotodokumentací prokázaného sedmiminutového, resp. čtyřminutového odstavení vozidla žalobce jedno o stání, nikoliv zastavení.
34. Na základě shora uvedených důvodů dospěl soud k závěru, že jsou důvodné námitky žalobce, ve kterých namítal nepřezkoumatelnost rozhodnutí prvního stupně pro nedostatek důvodů proto, že není odůvodněno, jakým způsobem bylo provedeno hodnocení důkazů, a jakým způsobem došlo k právnímu posouzení zjištěných skutečností a není zřejmé, jak správní orgán dovodil, že fotodokumentace ohledně všech správních deliktů potvrzuje oznámení přestupku; ve kterých dále namítal, že nebylo prokázáno porušení § 39 odst. 5 silničního zákona a nebylo prokázáno, že se vozidlo žalobce nacházelo v pěší zóně (v případě parkování na); ve kterých namítal i to, že se správní orgán nezabýval definičními znaky pojmů zastavení a stání ve vazbě na prokázání toho, zda se v případě skutků ze dne 28. 5. 2015 a dne 14. 10. 2015 skutečně jednalo o stání; ve kterých taktéž namítal, že u přestupkových jednání na nijak neodůvodnil ani závěr, že vozidlo žalobce zastavilo do 5 m od křižovatky, neodůvodnil obsah pojmu křižovatka a hranice křižovatky podle silničního zákona a tyto pojmy neaplikovat na předmětné místo.
35. Nad rámec uvedeného soud musí dát rovněž žalobci za pravdu v tom, že výrok a odůvodnění rozhodnutí prvního stupně je vnitřně rozporné, neboť ačkoliv podle výroku II. je žalobci kladeno za vinu porušení § 27 odst. 1 písm. d) silničního zákona, v odůvodnění správní orgán k tomuto uvádí, že došlo k zastavení na chodníku. Dále v odůvodnění pak správní orgán uvádí, že ve stejný čas vozidlo žalobce zastavilo ve vzdálenosti menší jak 5 m od křižovatky.
36. Ze všech shora uvedených důvodů nemůže žalobou napadené rozhodnutí obstát.
37. Další námitky shledal soud jako nedůvodné.

Pokuta

38. V případě námitky napadající nepřezkoumatelnost rozhodnutí o pokutě je její hodnocení odvislé od hodnocení prokázání deliktů samotných. Výrok o pokutě, stejně jako jeho odůvodnění, nemůže samostatně obstát v případě, že neobstál výrok o vině. V souzené věci proto bude na správních orgánech, aby se opětovně zabývaly pokutou a jejím odůvodněním, ve kterém zohlední kritéria pro ukládání sankcí.

39. Část námitky ohledně předchozí rozhodovací praxe správního orgánu prvního stupně však soud považuje za nedůvodnou. Žalobce má bezpochyby pravdu v tom, že správní orgány mají rozhodovat v obdobných případech shodně, nicméně popis předcházející praxe je jistě možný v případech, ve kterých správní orgán o typových podstatách rozhoduje v omezeném počtu případů, navíc v širokém rozpětí pokut (typicky např. Úřad pro ochranu hospodářské soutěže). Avšak v případě správního orgánu prvního stupně, který rozhoduje v tisících obdobných případů navíc s úzce limitovaným rozmezím pokut v řádech několika málo tisícikorun, považuje soud požadavek na odůvodňování předchozí praxe jako nadbytečné, neboť odlišnosti jednotlivých případů se pohybují maximálně v řádech stokorun, a to při zohlednění individuálních otázek jednotlivých případů. Zohledňování předchozí praxe však může mít bezpochyby místo u přestupků v dopravě se zákazem řízení a pokutou v řádech desetitísíců korun.

Nedostatek důvodů a skutkových zjištění

a. Dopravní nehoda jako následek přestupkových jednání

40. Soud nijak nezpochybňuje, že absence dopravní nehody je nutnou podmínkou k tomu, aby mohl být provozovatel postižen za správní delikt provozovatele vozidla (dnes přestupek provozovatele vozidla). V případě podmínky „absence následku v podobě dopravní nehody“ se jedná o prokázání negativní skutečnosti, která může být bez pochybností „prokázána pouze prokázáním“ komplementární pozitivní skutečnosti, jež existenci prokazované negativní skutečnosti vylučuje, tedy tím, že následkem jednání byla dopravní nehoda. V souzené věci lze na negativní skutečnost (absenci dopravní nehody) usuzovat i z „příčin a následků“, tedy ze zjištěného důkazního stavu, ze kterého nic nenasvědčuje tomu, že by při spáchání deliktního jednání (neoprávněné zastavení v nedovolené vzdálenosti od hranice křižovatky) byla způsobena dopravní nehoda. Skutečnost, že deliktní jednání by mělo za následek dopravní nehodu, netvrdí ani žalobce.
41. Po žalovaném, resp. správním orgánu prvního stupně je tak požadováno, aby v rozhodnutí byla uvedena negativní skutečnost, jejíž prokazování je v případech, kdy skutková zjištění z místa ničemu takovému nenasvědčují (např. zjištěno zaparkování zvnějšku nijak nepoškozeného vozidla), v podstatě nemožná a v rovině tzv. negativní důkazní teorie, ke které se přihlásil i Nejvyšší správní soud již např. v rozsudku ze dne 26. 7. 2006, č. j. 3 Azs 35/2006-104, publikovaném pod č. 951/2006 Sb. NSS, kde uvedl, že „[p]ostup krajského soudu, jenž zamítl návrh na ustanovení zástupce (§ 35 odst. 7 s.ř.s.) s odůvodněním, že stěžovatelka neprokázala tvrzení o své majetkové situaci listinnými důkazy, přičemž tato tvrzení stěžovatelky spočívala v tom, že nemá žádný majetek ani příjmy, je vadný a je důvodem pro zrušení takového usnesení. Krajský soud svým postupem popřel tzv. negativní důkazní teorii, podle níž nelze dokazovat neexistující skutečnosti.“ Podobně Ústavní soud ve svém nálezu ze dne 7. 4. 2010, sp. zn. I. ÚS 22/10, konstatoval: „[p]ovinnost tvrzení a zejména prokazování má však své mantinely, mezi něž patří uplatnění pravidla 'neexistence se neproказuje,' vycházející z tzv. negativní důkazní teorie, neboť po nikom nelze spravedlivě požadovat, aby prokázal reálnou neexistenci určité právní skutečnosti“. Akceptace negativní důkazní teorie se objevuje v navazující judikatuře Nejvyššího správního soudu.

b. Odůvodnění naplnění materiální stránky správních deliktů

42. Jednání, jehož formální znaky jsou označeny zákonem za delikt, naplňuje v běžně se vyskytujících případech materiální znak deliktu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008-45). K této problematice se vyjádřil Nejvyšší správní soud již několikrát. Například v rozsudku ze dne 17. 2. 2016, č. j. 1 As 237/2015-31 Nejvyšší správní soud uvedl, že: *„Materiální znak obrožovacího správního deliktu spočívající ve společenské škodlivosti je naplněn již samotným vytvořením potenciálně nebezpečné situace, aniž by muselo dojít ke konkrétním škodlivým důsledkům. Součástí skutkové podstaty obrožovacích deliktů totiž není následek v po době zasažení do zákonem chráněných zájmů, nýbrž postací pouhé jejich ohrožení.“*
43. Uvedeným soud nikterak nezpochybňuje fakt, že k naplnění materiálního znaku přestupku nemusí dojít vždy, když je naplněn jeho formální znak. Nicméně společenská nebezpečnost jednání by nebyla naplněna, pokud by existovaly zvláštní okolnosti případu, které by nebezpečnost jednání zásadním způsobem snižovaly pod míru, která je typická pro běžně se vyskytující případy přestupků (např. *význam právem chráněného zájmu, který byl přestupkovým jednáním dotčen, způsob jeho provedení a jeho následky, okolnosti, za kterých byl přestupek spáchán, osoba pachatele či míra jeho zavinění* srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 1. 2013, č. j. 8 As 34/2012-35, ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008 - 46, publ. pod č. 2011/2010 Sb. NSS, či ze dne 26. 4. 2013, č. j. 5 As 76/2011-78, ze dne 7. 4. 2017, č. j. 7 As 61/2017-34).
44. Naplnění kterékoliv z uvedených skutečností nikdy v průběhu řízení před správními orgány (a fakticky ani před soudem) žalobce netvrdil. Konkrétní okolnosti případu, jak na ně v žalobě poukazuje žalobce, podle názoru soudu obecně nesnižují společenskou nebezpečnost pod kritickou hranici. Výši sankce, stejně jako jejím odůvodněním, se bude muset správní orgán opětovně zabývat, přičemž zohlední všechny zjištěné okolnosti daného případu.

c. Projednatelnost správních deliktů v blokovém řízení a znaky přestupku u přestupkových jednání

45. Z obsahu rozhodnutí správního orgánu prvního stupně jasně vyplývá, jaké přestupkové jednání bylo základem pro vyvození odpovědnosti žalobce za správní delikt. Z náhledu správního orgánu prvního stupně na dostatečnost provedeného dokazování a z uvedené skutkové i právní kvalifikace přestupkového jednání lze jasně dovodit, zda jsou naplněna zákonná kritéria pro závěr o tom, zda by bylo možné projednat přestupek v blokovém řízení.
46. Podle ustanovení § 84 odst. 1 zákona o přestupcích ve znění účinném v době spáchání deliktu bylo možno projednat přestupek uložením pokuty v blokovém řízení, jestliže je spolehlivě zjištěn, nestačí domluva a obviněný z přestupku je ochoten pokutu (§ 13 odst. 2) zaplatit. V případě zjištěného porušení právní povinnosti se nejednalo o přestupek, který

by bylo možné projednat jen na návrh. Ze zjištěného skutkového stavu a právní kvalifikace přestupkového jednání nevyplývá, že by platila výjimka, dle které nebylo možno projednat v blokovém řízení přestupek, jelikož byl spáchán opakovaně a za spáchání takového přestupku se ukládá vyšší sankce.

47. Podle názoru zdejšího soudu, pokud ze zjištěného skutkového stavu a právní kvalifikace vyvodil správní orgán prvního stupně právní závěr ve vztahu k možnostem projednání přestupkových jednání v blokovém řízení, je dostatečné, pokud tento právní závěr toliko konstatuje, neboť se jedná pouze o zhodnocení naplnění podmínek § 84 zákona o přestupcích. Nadto žalobce ani netvrdí, že by dotčená přestupková jednání nebylo možné sankcionovat v blokovém řízení.
48. Pouze na okraj soud konstatuje, že § 91 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich při srovnání obou ustanovení nepřináší pro žalobce příznivější úpravu.

Vady výroku

a. Výrok neobsahuje všechna ustanovení, podle kterých bylo rozhodováno

49. Podle ustanovení § 71 odst. 1 písm. d) s.ř.s. musí žaloba kromě obecných náležitostí obsahovat d) žalobní body, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné.
50. Míra precizace žalobního bodu pak následně předurčuje i rozsah, ve kterém se se žalobním bodem soud zabývá. Není úkolem soudu, aby za žalobce „domýšlel“, jaká všechna ustanovení ve výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně žalobce postrádá. S ohledem na to, že absence ustanovení, které by byla významná formulací výroku rozhodnutí, je vadou, která může způsobovat nezákonnost napadeného rozhodnutí, soud k takové vadě přihlédne pouze k námitce žalobce. Nyní posuzovaný žalobní bod je neurčitý a nekonkrétní a soud se proto může zabývat pouze výslovně tvrzenou absencí odkazu na ustanovení § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu ve výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.
51. Soud nepovažuje za pochybení správního orgánu, že nezmiňuje ve výroku ustanovení § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu. Předmětné ustanovení ukládá správnímu orgánu povinnost při určení výměry pokuty právnické osobě přihlédnout k závažnosti správního deliktu, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům a k okolnostem, za nichž byl správní delikt spáchán. Promítnutí těchto povinností je však otázkou odůvodnění rozhodnutí, respektive odůvodnění stanovení pokuty v konkrétní výši, neboť se týká kritérií pro úvahy správního orgánu o výši sankce, nikoliv výroku, ve kterém má být uvedeno ustanovení, které umožňuje správnímu orgánu sankci uložit a dle kterého byla sankce uložena. Vypuštění odkazu na ustanovení 125e odst. 2 zákona o silničním provozu z výroku prvostupňového rozhodnutí nemůže proto zakládat nezákonnost celého rozhodnutí. V případě napadených rozhodnutí správní orgán prvního stupně nijak nepochybil, pokud toto ustanovení nezahrnul do výroku. Z obsahu prvostupňového

rozhodnutí jasně vyplývá, že správní orgán sice necituje ustanovení § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu číslem, ale činí tak jeho slovním vyjádřením (viz str. 9 rozhodnutí), což považuje soud sice za dostačující, nicméně s ohledem na shora uvedené je zřejmé, že správní orgán prvního stupně v novém řízení bude muset ustanovení § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu v příslušném znění zohlednit nově s ohledem na aplikaci zásady absorpce.

b. Odkaz na § 10 zákona o silničním provozu

52. Citované ustanovení je ve výrocích I. až V. rozhodnutí správního orgánu prvního stupně specifikováno takto: „[...] jako provozovatel vozidla [...] v rozporu s § 10 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu“.
53. Ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu doslovně stanovuje, že provozovatel vozidla zajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.
54. Lze souhlasit se žalobcem potud, že v ustanovení § 10 zákona o silničním provozu je stanovena řada povinností, avšak nelze přisvědčit žalobci, že by odkaz na dotčené ustanovení v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně měl být zhodnocen jako nedostatečný, a to proto, že citace ustanovení § 10 zákona o silničním provozu je navázána na přesné slovní vyjádření určitého odstavce (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 11. 2016, č. j. 6 As 208/2016-37). Zdejší soud má za to, že výrok rozhodnutí naplnil ve vztahu k ustanovení § 10 zákona o silničním provozu veškeré požadované znaky. Výroky I. až V. rozhodnutí správního orgánu prvního stupně sice neobsahují přímý odkaz na přesný odstavec (který by byl ale vhodným řešením), ale tento odkaz je vyjádřen doslovným zněním, které nelze zaměnit s textací jiného odstavce téhož ustanovení. Žalobce tak nemůže mít žádných pochyb o právní kvalifikaci skutku, který mu je kladen za vinu.

c. Možnost subsumpce – popis konkrétního jednání

55. K formulaci výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně lze obecně, s výhradou výše vytknutých vad uvést následující. Nejvyšší správní soud v usnesení rozšířeného senátu ze dne 15. 1. 2002, č. j. 2 As 34/2006-73 uvedl v první „právní větě“: „Výrok rozhodnutí o jiném správním deliktu musí obsahovat popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným.“ Navazující, již ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu dovodila, že ve výroku rozhodnutí o správním deliktu vždy musí být správní delikt specifikován tak, aby sankcionované jednání nebylo zaměnitelné s jednáním jiným (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2016, č. j. 2 As 85/2016). Výrok rozhodnutí o jiném správním deliktu musí obsahovat popis skutku uvedením místa, času a způsobu jeho spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností. Obecně přitom platí, že není nezbytné

ani možné, aby byly ve výroku uvedeny všechny zjištěné skutečnosti. Je nicméně nutno trvat na splnění požadavku nezaměnitelnosti s jiným skutkem, a to zpravidla uvedením vlastního jednání delikventa, místa, času a způsobu spáchání deliktu (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 11. 2013, č. j. 7 Afs 59/2013-35).

56. Správní orgán prvního stupně ve všech výrocích o vině předně uvedl, že žalobce jako provozovatel motorového vozidla v rozporu s ustanovením § 10 silničního zákona nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích. Dále ale specifikoval popis přestupkových jednání uvedením místa (....., resp., resp.), dne a času a způsobu spáchání (zastavení, resp. stání a nezajištění dodržování povinností řidiče a pravidel provozu na pozemní komunikaci).
57. Podstatou citovaného rozhodnutí rozšířeného senátu ve věci sp. zn. 2 As 34/2006 bylo vymezení předmětu řízení ve výroku rozhodnutí o správním deliktu tak, aby sankcionované jednání nebylo zaměnitelné s jednáním jiným. Nejvyšší správní soud konstatoval, že „*V rozhodnutí trestního charakteru, kterým jsou i rozhodnutí o jiných správních deliktech, je nezbytné postavit najisto, za jaké konkrétní jednání je subjekt postižen – to lze zaručit jen konkretizací údajů obsahující popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným. Taková míra podrobnosti je jistě nezbytná pro celé sankční řízení, a to zejména pro vyloučení překážky litispendence, dvojího postihu pro týž skutek, pro vyloučení překážky věci rozhodnuté, pro určení rozsahu dokazování a pro zajištění řádného práva na obhajobu. V průběhu řízení lze jistě vymezení skutku provedené při zahájení řízení změnit v závislosti na dalších skutkových zjištěních či výsledku dokazování. Tak může dojít k jinému časovému ohraničení spáchaného skutku, rozsahu způsobeného následku, apod. Typicky takové situace mohou nastat zejména u tzv. trvajících či bromadných deliktů, deliktů spáchaných v pokračování (dílčí útoky vedené jednotným záměrem, spojené stejným či podobným způsobem provedení a blízkou souvislostí časovou a v předmětu útoku, které naplňují stejnou skutkovou podstatu). Je to až vydané rozhodnutí, které jednoznačně určí, čeho se pachatel dopustil a v čem jím spáchaný delikt spočívá. Jednotlivé skutkové údaje jsou rozhodné pro určení totožnosti skutku, vylučují pro další období možnost záměny skutku a možnost opakovaného postihu za týž skutek a současně umožňují posouzení, zda nedošlo k prekluzi možnosti postihu v daném konkrétním případě.*“
58. Podle názoru zdejšího soudu je obecně popis dostačující, pokud nevykazuje takové vady, které by bránily jeho ztotožnění a které by způsobovaly jeho potenciální zaměnitelnost s jiným jednáním, jež by případně nemuselo naplňovat znaky deliktu. Nicméně v souzené věci dospěl soud k závěru, že tyto delikty nebyly mimo vši pochybnost prokázány a navíc v případě deliktů na se správní orgány nevypořádaly s potenciálním jednočinným nestejnorodým souběhem, jak soud uvedl výše.

d. *Dopravní nehoda ve výroku*

59. Podle názoru soudu žalobce nesprávně zaměňuje podmínky odpovědnosti provozovatele vozidla za správní delikt a znaky skutkové podstaty deliktu (která zahrnuje typové znaky deliktu, tj. objekt – objektivní stránku – subjekt – subjektivní stránku – protiprávnost). Znakem skutkové podstaty není absence dopravní nehody jako následku porušení pravidel. Soud nijak nezpochybňuje, že absence dopravní nehody je nutnou podmínkou k tomu, aby mohl být provozovatel postižen za správní delikt provozovatele vozidla (dnes přestupek provozovatele vozidla), nicméně požadavek na to, aby formálně byla tato skutečnost uvedena ve výroku, považuje soud za nadbytečný. V souvislosti s nutností uvést, zda mělo nebo nemělo porušení pravidel za následek dopravní nehodu, má soud za to, že popis jednání řidiče vozidla žalobce obsahuje natolik jasné vymezení jednání provozovatele vozidla i řidiče, místa a času spáchání deliktního jednání, že jeho subsumpce pod skutkovou podstatu deliktu provozovatele vozidla je bez problémů možná.

e. Místo a čas spáchání údajných správních deliktů

60. U deliktů, které trvají po nějakou dobu, lze častokrát jen obtížně zjistit jejich počátek a konec, tedy vymezit celkovou dobu jejich trvání. Soud má však za to, že takový požadavek na prokazování skutkového stavu by fakticky vedl k beztrestnosti pachatelů a obsahové nevykonatelnosti řady pravidel obsažených v právních normách, neboť by nebylo možno zjistit skutečnou délku trvání deliktu. Fakticky jedinou možností by byl permanentní dohled nad všemi ulicemi měst a obcí např. kamerovým systémem, neboť zjišťování skutkového stavu prostřednictvím např. svědeckých výpovědí by mohlo obdobně narazit na to, že svědek by musel u vozidla stát nepřetržitě od jeho zaparkování do odjezdu, což však není reálné ani prakticky možné.
61. Podstatné pro trestnost jednání řidiče v souzené věci je dle názoru soudu to, zda v době zjištění nezákonného jednání řidiče městskou policií byly naplněny znaky skutkové podstaty či nikoliv, jinými slovy zda ze skutečností zjištěných městskou policií lze dovodit, že došlo v daný okamžik a v daném místě k porušení právních norem.
62. V případě, kdy by *ad absurdum* byl řidič stíhán za totožné jednání zjišťované v průběhu např. 4 hodin každou hodinu (stání od 12:00 do 16:00) na tomtéž místě, byl by zcela jistě oprávněn namítat, že jednalo o jedno a totéž jednání. V souzené věci ale z ničeho nevyplývá, že by došlo k opakovanému postihu za jedno a totéž zastavení. Žalobní námitka tak konstruuje pouze hypotetickou vadu rozhodnutí, aniž by měla jakýkoliv vliv na práva a povinnosti žalobce. Výrok rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, v intencích této žalobní námitky, jasně popsal závěry ohledně deliktního jednání v souladu s usnesením rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006-73 („Výrok rozhodnutí o jiném správním deliktu musí obsahovat popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným.“), což nutně neznamená, že soud mohl tento popis v této konkrétní věci aprobovat.

f. Určení způsobu úhrady pokuty a nákladů řízení

63. Uvedení čísla účtu, na který je možné uloženou pokutu spolu s částkou určenou na náhradu nákladů řízení uhradit, má, jakkoliv je ve výroku, pouze zjevně informativní charakter. Nejedná se o závazné určení jediného možné a přípustného způsobu úhrady. Jak je ostatně i žalobci známo, neboť sám odkazuje na ustanovení zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění pozdějších předpisů, na vybírání, vymáhání, evidenci a s tím související úkony určitého peněžitého plnění, které je ukládáno (eventuálně vzniká ze zákona) podle jiného nežli daňového zákona (tj. i pokuty ukládané správními orgány), se použijí ustanovení daňového řádu související s problematikou placení daní. Jedná se o institut tzv. dělené správy, vycházející ze skutečnosti, že vedle peněžitých plnění do veřejných rozpočtů, jako jsou daně, cla, správní, soudní a místní poplatky atd., u nichž je dán komplexní procesní režim podle daňového řádu, se vyskytuje i řada peněžitých plnění směřujících rovněž do veřejných rozpočtů ukládaných podle jiných než daňových zákonů, tj. zejména v obecném režimu správního řádu. Krajský soud nepopírá, že by bylo vhodnější uvést v rozhodnutí i jiné možnosti úhrady, které právní řád České republiky připouští, nicméně toto opomenutí, nelze považovat za tak fatální, aby pro něj mělo být rozhodnutí zrušeno.

Vady oznámení o zahájení řízení (příkazu)

64. Soud k této námitce musí předně konstatovat, že řízení proti žalobci nebylo zahájeno příkazem a příkaz v posuzované věci vůbec vydán nebyl, a proto nemůže trpět žádnými nedostatky skutkové a právní kvalifikace.
65. Řízení proti žalobci bylo zahájeno oznámením o zahájení řízení ze dne 29. 8. 2016 (č. j. ODSČ-33612/16-392) ve spojení s usnesením o vyloučení věci ze společného projednání ze dne 25. 11. 2016 (č. j. ODSČ-33612/16-347), oznámením o zahájení řízení ze dne 13. 12. 2016 (č. j. ODSČ-36744/16-25) a usnesením o spojení věcí ze dne 16. 12. 2016 (č. j. ODSČ 36744/16-93). V oznámení o zahájení správního řízení byly správní delikty dostatečně vymezeny popisem skutku místem, datem, časem a způsobem spáchání ve spojení s právní kvalifikací porušené povinnosti dostačující.

Společné řízení

66. Žalobce také namítal, že správní orgán postupoval v rozporu s § 125g odst. 2 silničního zákona, neboť nevedl společné řízení o všech sbíhajících se správních deliktech, a za tyto v rozporu s § 125g odst. 3 téhož zákona neuložil společnou pokutu. Absence vedení společného řízení může být procesní vadou řízení před správním orgánem. V případě procesních vad může být důvodem pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí pouze a jedině zásah do práv žalobce takové intenzity, která by způsobila nezákonnost žalobou napadených rozhodnutí. Soud má za to, že žalobce sice tvrdí dotčení některých svých procesních práv, nicméně to samo o sobě nemůže být v intencích podané žalobní námitky dostačující.
67. Nejvyšší správní soud ve svém rozhodnutí ze dne 18. 6. 2009, č. j. 1 As 28/2009-62 uvedl, že z „hlediska trestního práva tedy nebíhá roli, kdy všechny sbíhající se trestné činy vyjdou

najevo, tato skutečnost nesmí být pachateli ani ku prospěchu, ani na újmu. Je zřejmé, že pro trestání souběhu není bezpodmínečně nutné vedení společného řízení, ale naopak je zcela nezbytné použití absorpční zásady, tedy vzájemné posouzení veškerých souvisejících trestních sazeb. [32] Z výše uvedeného vyplývá, že nevedení společného řízení o přestupcích žalobce by nemuselo prima facie způsobovat vadu řízení dopadající na zákonnost rozhodnutí, pokud by z těchto navazujících rozhodnutí bylo patrné uplatnění zásad stanovených pro ukládání trestu za souběh přestupků. Je zřejmé, že pro důsledné použití ustanovení trestního zákona o souhrnném trestu (tedy současné zrušení výroku o trestu uloženém pachateli dřívějším rozhodnutím) chybí dostatečný právní základ, nicméně není důvodu, proč by se uvedené principy nemohly s řádným odůvodněním všech souvislostí a sousledností aplikovat, tedy proč by správní orgán neměl při ukládání následného trestu přiblížit k trestům uloženým dříve za sbíhající se přestupky.“

68. Podle Nejvyššího správního soudu je proto podstatné, aby při souběhu deliktů docházelo k uplatnění absorpce sazeb. V případě podané žalobní námitky ale žalobce vůbec netvrdí, že by o dalších přestupcích, které v podané žalobě uvádí, bylo již rozhodnuto, natož jakým rozhodnutím, jak a jakým způsobem toto rozhodnutí zasáhlo do jeho práv s ohledem na aplikaci výše uvedené zásady.
69. Žalobce namítal především dotčení svých procesních práv, což v kontextu uvedeného není relevantní. Zároveň zcela nedůvodný je s ohledem na výklad Nejvyššího správního soudu i jeho požadavek na vedení společného řízení a na stanovení souhrnné pokuty.
70. S ohledem zrušení žalobou napadeného rozhodnutí se bude žalovaný v dalším řízení muset s touto námitkou vypořádat samostatně, nicméně důvodem pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí není.

Retroaktivita

71. V případě námitky retroaktivního rozhodování správního orgánu prvního stupně dospěl soud z obsahu prvostupňového rozhodnutí ke zjištění, že správní orgán prvního stupně posuzoval aplikovatelné znění právní normy v odůvodnění rozhodnutí ve vztahu k sankci. Na tomto místě hovoří o tom, že první úprava účinná od 20. 2. 2016 není pro provozovatele vozidla příznivější, a proto byla sankce za delikt posuzována podle zákona o silničním provozu ve znění účinném v době, kdy se provozovatel deliktu dopustil.
72. Sankce byla žalobci ukládána podle ustanovení § 125c odst. 4 písm. f) zákona o silničním provozu, který ve znění účinném do 19. 2. 2016 zněl: Za přestupek se uloží pokuta od 1.500 Kč do 2.500 Kč, jde-li o přestupek podle odstavce 1 písm. f) bodů 1 a 4 a písm. k).
73. Ustanovení § 125c odst. 4 písm. f) zákona o silničním provozu bylo v tomto znění normováno i v době spáchání deliktů žalobce a zákon č. 268/2015 Sb., který nabyl účinnosti dne 31. 12. 2015, se tohoto ustanovení nedotýkal. Toto ustanovení bylo změněno až zákonem č. 48/2016 Sb. s účinností od 20. 2. 2016. Jestliže tedy správní orgán prvního stupně uvedl, že rozhodoval o sankci ve znění zákona účinného v době, kdy se provozovatel deliktu dopustil, tak rozhodoval podle správného znění zákona a správně

posoudil až znění zákona, které bylo účinné až od 20. 2. 2016. Za této situace nevidí soud v této námitce důvod pro zrušení napadených rozhodnutí, neboť žalobci nemohlo vzniknout žádné dotčení na jeho právech.

Šablonovitost

74. Zároveň namítal žalobce šablonovitost rozhodnutí správních orgánů obou stupňů. Soud tento názor žalobce nesdílí. Obsah rozhodnutí správních orgánů je vždy logicky spjat jak s náročností posouzení skutkového stavu, tak s náročností právního hodnocení věci. V případě správních deliktů (přestupků) provozovatelů vozidel se jedná o delikty spojené s objektivní odpovědností pachatele a rozhodování v zákonem limitovaných případech, které předznamenávají typologicky méně náročné situace jak na prokázání skutkového stavu, tak i právní hodnocení.
75. Podle názoru zdejšího soudu se rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zabývá všemi skutečnostmi, které byly o deliktním jednání zjištěny a zároveň se správní orgán zabývá i aplikací právních norem na zjištěný skutkový stav. U správních rozhodnutí, kterých vydávají správní orgány desítky, stovky až tisíce v typologicky naprosto shodných situacích jak skutkově tak právně nelze očekávat jazykovou či právní ekvilibristiku, která bude obsahově odlišovat jednoznačně jedno rozhodnutí od druhého. Naopak je zcela dostačující, pokud tato rozhodnutí naplňují požadavky zákona na přezkoumatelnost a pokud jsou vydána v zákonném procesu.

Protiústavnost

76. Ve svých předcházejících rozhodnutích soud obsáhle odkazoval námitce protiústavnosti ustanovení § 10 zákona o silničním provozu na podrobnou argumentaci Nejvyššího správního soudu v rozsudcích ze dne 16. 6. 2016, č. j. 6 As 73/2016-40, a ze dne 23. 6. 2016, č. j. 6 As 128/2015-32. V mezidobí však došlo k vyhlášení nálezu Ústavního soudu ze dne 16. 5. 2018 ve věci Pl. ÚS 15/16, který se podrobně zabýval souladem ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu s ústavním pořádkem ČR. V citovaném nálezu, který je v plném znění dostupný na stránkách www.usoud.cz, Ústavní soud neshledal nesoulad napadených ustanovení s ústavním pořádkem, konkrétně s čl. 2 odst. 3, čl. 4 odst. 1, čl. 11 odst. 1 a 3, čl. 37 odst. 1 a čl. 40 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a čl. 6 odst. 1 a 2 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobodách, rozhodl podle § 70 odst. 2 zákona o Ústavním soudu o zamítnutí návrhu na zrušení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu a na vyslovení protiústavnosti § 125f odst. 1 tohoto zákona, ve znění účinném do 30. 6. 2017. Zdejší soud v podrobnostech odkazuje na podrobné odůvodnění citovaného nálezu, ve kterém se Ústavní soud zabýval všemi i žalobcem vznesenými otázkami s tím, že nezbyvá než konstatovat, že ani tato námitka není důvodná.

Zavinění

77. Závěrem žalobce brojil proti nezákonně stanovené příliš krátké legisvakanční lhůtě zákona č. 183/2017 Sb. a poukázal na důsledky, které z toho vyplývají v otázce zavinění.
78. Pokud by v mezidobí od 1. 7. 2017 do 13. 7. 2017 mělo být, jak tvrdí žalobce, znakem skutkové podstaty přestupku provozovatele vozidla dle ustanovení § 125f zákona o silničním provozu i zavinění, jednalo by se o úpravu pro žalobce příznivější, neboť jeho zavinění nebylo ze strany správních orgánů zkoumáno. Krajský soud shledal tuto námitku nedůvodnou, a to z následujících důvodů.
79. Zákon o odpovědnosti za přestupky, stejně jako zákon č. 183/2017 Sb. nabyl účinnosti dnem 1. 7. 2017. Počátek účinnosti byl na toto datum stanoven zákonodárcem, jak je patrné z příslušných ustanovení těchto zákonů. Zákon č. 183/2017 Sb. byl vyhlášen ve Sbírce zákonů dne 28. 6. 2017, legisvakanční lhůta byla zákonodárcem stanovena kratší, než obvyklých 15 dnů. Dle znění důvodové zprávy byla účinnost stanovena shodně jako účinnost zákona o odpovědnosti za přestupky a zákona č. 251/2016, o některých přestupcích (dále jen „zákon o některých přestupcích“). Právě v souvislosti s přijetím těchto dvou zákonů byl předložen návrh doprovodného zákona – č. 183/2017 Sb.
80. Ustanovení § 3 odst. 3 zákona č. 309/1999 Sb., o Sbírce zákonů a o Sbírce mezinárodních smluv, ve znění pozdějších předpisů sice větou první stanoví, že pokud není stanovena účinnost pozdější, nabývají právní předpisy účinnosti patnáctým dnem po vyhlášení, druhá věta téhož odstavce však umožňuje stanovit lhůtu kratší, vyžaduje-li to naléhavý obecný zájem, nejdříve však dnem vyhlášení zákona. Podmínka vyhlášení zákona před nabytím účinnosti byla v případě zákona č. 183/2017 Sb. splněna. Krajský soud dospěl k závěru, že se jedná o platné a zákonné ustanovení a nic nebrání jeho aplikaci na daný případ.
81. Zákon č. 183/2017 Sb., jak již krajský soud shora uvedl, je nutno považovat za tzv. doprovodný zákon, kterým se mění některé zákony v souvislosti s přijetím zákona o odpovědnosti za přestupky a zákona o některých přestupcích, který nabyl účinnosti taktéž dne 1. 7. 2017. Úmyslem zákonodárce bylo změnit úpravu správního trestání, a to z důvodu nutné systematizace a úplné kodifikace obecné části přestupkového práva. Zákon o odpovědnosti za přestupky a zákona o některých přestupcích vešly v platnost v dostatečném předstihu, již 3. 8. 2016, téměř rok před nabytím účinnosti. Není výjimkou, že tzv. doprovodné normy nabývají účinnosti krátce po, či v den jejich vyhlášení. Uvedený předpis změnil zákony, kterých se dotýká nová úprava správního trestání. Zákonodárce v rámci změn úpravy správního trestání tímto zákonem vložil do ustanovení § 125f zákona o silničním provozu odst. 3, kterým explicitně vymezil, že k odpovědnosti fyzické osoby za přestupek provozovatele vozidla se nevyžaduje zavinění. Z legislativního procesu není absolutně patrné, že by se v průběhu přípravy změn správního trestání uvažovalo o přechodu od objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla na subjektivní. Záměr změnit znaky skutkové podstaty odpovědnosti provozovatele vozidla není patrný ani z důvodových zpráv. Nic proto nebránilo tomu, aby legisvakanční lhůta doprovodné normy byla kratší, než obecných 15 dní, neboť pro provozovatele vozidla nedošlo k žádné faktické změně právní úpravy.

82. K této námitce krajský soud uzavírá, že zákon o odpovědnosti za přestupky, zákon o některých přestupcích i doprovodná norma č. 183/2017 Sb. nabyly účinnosti 1. 7. 2017. Soud je obecně vázán zákonem a ustanovení čl. CCLVII jasně stanovuje účinnost. Ze shora uvedených důvodů neshledal zdejší soud důvod pro předložení věci Ústavnímu soudu ke zrušení citovaného ustanovení a proto je toto ustanovení pro soud závazné.
83. V této souvislosti je s ohledem na trvající objektivní odpovědnost žalobce zcela bezvýznamné tvrzení žalobce, že odmítá, „že by údajný správní delikt zavinil, neboť učinil vše fakticky možné k tomu, aby porušení silničního zákona jeho vozidlem předešel (osobu, které vozidlo přenechával, poučil o nutnosti dodržovat pravidla provozu a vyžádal si od ní slib, že tyto bude respektovat), nicméně bezvýjimečné plnění povinnosti dle § 10 odst. 3 silničního zákona je fakticky nemožné, a žalobce údajnému porušení zákona nijak zabránit nemohl, a nejednal tedy ani v nedbalosti nevědomé, neboť porušení pravidel provozu nemohl nijak rozumně zabránit, a přitom mohl legitimně očekávat, že osoba, které vozidlo přenechal, svůj slib dodrží.“
84. S ohledem na vše shora uvedené nezbylo zdejšímu soudu nic jiného, než zrušit žalobou napadené rozhodnutí jednak proto, že nemá oporu ve správním spise (§ 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s.] a zároveň i pro nezákonnost dle § 78 odst. 1 s.ř.s. V dalším řízení je žalovaný vázán shora uvedenými právními názory zdejšího soudu (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).
85. Výrok o nákladech řízení má oporu v ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.
86. V řízení úspěšný žalobce má právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil. V nyní posuzované věci dospěl soud k závěru, že vady, pro které bylo rozhodnutí žalovaného zrušeno, jsou natolik zásadní, že žalovaný si jich měl všimnout i v případě přezkumu rozhodnutí správního orgánu prvního stupně v režimu ustanovení § 89 odst. 2 správního řádu. Soud proto neshledal důvody hodné zvláštního zřetele, pro které by nepřiznal úspěšnému žalobci náhradu nákladů řízení. Žalobci se proto přiznává právo na náhradu nákladů za právní zastoupení za tři úkony právní služby (příprava a převzetí věci, podání žaloby, účast u jednání) dle ustanovení § 11 vyhl. 177/1996 Sb. tedy 9.300 Kč. Dále náleží žalobci náhrada nákladů za paušální náhradu výdajů podle ustanovení § 13 vyhl. 177/1996 Sb. za tytéž tři úkony právní služby, tj. 900 Kč, a částka 3.000 Kč za zaplacený soudní poplatek. Celkem tedy náhrada nákladů řízení představuje spolu s DPH částku 15.342 Kč.
87. Náhradu za promeškaný čas ve smyslu ustanovení § 14 odst. 1 písm. a) a odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb. a cestovné soud žalobci nepřiznal, neboť ačkoliv právní zástupce žalobce náklady do spisu nevyčísлил, soudu je z úřední činnosti známo, že dne 28. 5. 2018 se všech jednání oddělení 73 A Krajského soudu v Brně účastnil Mgr. B., advokátní koncipient, a náhradu za promeškaný čas ve smyslu ustanovení § 14 odst. 1 písm. a) a odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb. a cestovné bylo v souvislosti s jeho zastupováním přiznáno ve věci vedené u zdejšího soudu pod sp. zn. 73 A 10/2017. S ohledem na to, že Mgr. B. zjevně k soudu

vykonal jedinou cestu z Prahy, neboť jednání na sebe plynule navazovala, nepřiznal soud žalobci další náhradu nákladů řízení spočívající v náhradě za promeškaný čas a cestovném.

P o u ě n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno dne 28. května 2018

Mgr. Petr Sedlák, Ph.D., v. r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
B. Z.